

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav žádný z důvodů (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931).

Čís. 13211.

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady společenstva nepřičí zákonu nebo stanovám, a zjednatí nápravu, bez rozdílu, zda toto usnesení přichází v úvahu pro zápis do společenstevního rejstříku, čili nic.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 584/33.)

Představenstvo společenstva, jemuž podle zákona ze dne 10. října 1924 čís. 240 sb. z. a n. do konce září 1933 bylo povoleno příročí, svolalo na popud části členů podle § 26 odst. 3 stanov na den 5. srpna 1933 mimořádnou valnou hromadu, na které mimo jiná usnesení byl podle § 43, třetí odstavec stanov k přezkoumání finančního stavu a hospodářských poměrů společenstva zvolen zvláštní tříčlenný výbor a sice byli zvoleni aklamací Jan D., Hynek P. a Antonín D. Současně se usnesla valná hromada také na účasti vkladatelů na jednání, poněvadž šlo o probrání sanačních plánů. Nato upozornil Ústřední svaz družstev živnostenských pro Moravu a Slezsko podáním ze dne 9. srpna 1933 rejstříkový soud na různé domnělé závady jednání na mimořádné valné hromadě a člen společenstva František M. učinil s poukazem na vadná usnesení u rejstříkového soudu dne 15. srpna 1933 návrh na vydání »prozatímního opatření«, že ujednání mimořádné valné hromady ze dne 5. srpna 1933, jakož i protokol o ní se prohlašují neplatnými a zmatečnými, poněvadž nebylo dbáno určitých předpisů stanov, a že se nařizuje svolání nové mimořádné val. hromady. Rejstříkový soud prohlásil usnesení mimořádné val. hromady ze dne 5. srpna 1933 za neplatná a zmatečná a nařídil, by co nejdříve byla svolána nová mimořádná valná hromada se zachováním příslušných ustanovení stanov, a v ní byla o jednotlivých bodech programu učiněna nová usnesení. Rekursní soud vyhověl rekursu Jana D-a, Hynka P-a a Antonína D-a a zrušil napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud jest toho mínění, že není třeba zabývatí se otázkou správnosti právního stanoviska prvního soudu a stěžovatelů, poněvadž zastává stanovisko, že nejde o věc nesporného řízení, takže napadené usnesení jest zmatečné (§ 42 poslední odstavec j. n.). Ustanovení o nesporném řízení jest užiti jen, má-li býti podle zákonných předpisů postupováno v řízení nesporném (§ 1 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Že by rejstříkový soud byl oprávněn všeobecně pro nedodržení stanov zrušiti usnesení valné hromady společenstev, není vysloveno ani v zákoně o společenstvech ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák., ani v předpisech o vedení společenstevního rejstříku podle nař. ze dne 14. května 1873 čís. 71 ř. zák. § 3 tohoto nařízení ustanovuje jen, že soud musí dbáti toho, by předpisy o opovědích byly dodrženy, a že může odpíratí zápis opovědi těmito předpisy neodpovídající, nikde však nestojí, že by mohl zasáhnouti do činnosti společenstev tak daleko, že v nesporném řízení může zrušiti usnesení společenstva, které vůbec jako podklad

pro zápis do rejstříku nepřichází v úvahu a o taková usnesení valné hromady ze dne 5. srpna 1933 tu jde. V takovém případě může platnost usnesení býti napadena jen sporem.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění, poněvadž rekursní soud neposoudil věc správně po právní stránce, dospěv k úsudku, že nejde o věc nesporného řízení, neboť rekursní soud přehlédl ustanovení § 9 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. a § 24 nařízení ze dne 24. června 1903 čís. 134 ř. zák., z nichž vyplývá, že rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady nepřičí zákonu nebo stanovám, a zjednatí nápravu, bez rozdílu, zda toto usnesení přichází v úvahu pro zápis do společenstevního rejstříku čili nic (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 7125 a 10.593). Poněvadž se rekursní soud, vycházeje z mylného právního názoru, nevypořádal s rekuresem po věcné stránce, nezbylo, než rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 13212.

Není-li z návrhu na povolení exekuce zřejmá jeho nepřípustnost, povolí soud exekuci, ponechávaje dlužníku, by si vymohl zrušení neb omezení exekuce.

Není úkolem povolení exekuce, by byla povolena pro všechny budoucí možnosti. Není-li dosud jisto, jaký osud stihne užívací právo na dražené nemovitosti při rozvrhu nejvyššího podání, zda se totiž z něho stane peněžitá pohledávka, či zda zůstane jinakým majetkovým právem, na které se vede exekuce podle §§ 331 a násl. ex. ř., nelze již nyní povolit exekuci zabavením a přikázáním pohledávky, která straně povinné bude snad po provedené dražbě příslušet jako peněžitá náhrada zkapitalisovaného užívacího práva.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R I 1307/33.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání nároku, příslušejícího dlužníku po provedené dražbě nemovitosti jako peněžitá náhrada zkapitalisovaného užívacího práva, váznoucího pro dlužníka na nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle exekučního návrhu jde o zabavení a přikázání pohledávky, která povinné straně bude snad příslušet teprve po dražbě nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 2053, a přikázání k vybrání státi se má až po právní moci rozvrhového usnesení, které teprve bude vydáno. Jde proto o pohledávku jen domnělou, dosud neexistující a takovou pohledávku zabavit nelze, poněvadž § 294 ex. ř. předpokládá pohledávku peněžitou již tu jsoucí, třebaže časem omezenou nebo podmíněnou. Kromě toho není tu ani poddlužníka, jemuž by měl býti doručen zákaz placení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.